

KRAJSKÝ ÚŘAD OLOMOUCKÉHO KRAJE

Odbor dopravy a silničního hospodářství

Jeremenkova č. 40a

779 11 Olomouc

Sp.zn. KÚOK/106732/2015/ODSH-SD/7471

Olomouc 20.1.2016

Č.j. KUOK 5968/2016

Vyřizuje: Bc. Marek Malínek

tel.: 585 508 505

fax: 585 508 336

e-mail: m.malinek@kr-olomoucky.cz

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen odvolací správní orgán), v přenesené působnosti dle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), v platném znění a § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal odvolání společnosti **E.** (dále jen odvolatel nebo provozovatel), proti rozhodnutí Městského úřadu Šternberk, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán I. stupně), ze dne 18.11.2015, sp. zn. ODSH448/2015/ner, č.j. MEST 65000/2015 (dále jen rozhodnutí), kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s porušením povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona, když jako provozovatel vozidla tov. zn. Audi A6, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 9.4.2015 ve 20:52 hodin v obci Šternberk na ulici Olomoucká, ve směru jízdy do centra města, neustanovený řidič uvedeného vozidla překročil dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost 69 km/h, při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h, čímž byla překročena rychlost v obci o 16 km/h.

Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu byla za tento správní delikt uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč. Podle § 79 odst. 5 správního řádu s odkazem na ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, byla odvolateli uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním správního deliktu v paušálně stanovené výši 1.000 Kč. Splatnost uložené pokuty a nákladů řízení byla správním orgánem stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Po přezkoumání předloženého spisového materiálu a po posouzení podaného odvolání, rozhodl Krajský úřad Olomouckého kraje takto:

Podle § 90 odst. 4 správního řádu se napadené rozhodnutí **r u š í a řízení zastavuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Odvolací správní orgán obdržel včas podané odvolání právnické osoby proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo rozhodnuto o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, naplněným jednáním popsaného ve výroku tohoto rozhodnutí. Za tento správní delikt byla právnické osobě uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním správního deliktu v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. Splatnost uložené pokuty a nákladů řízení byla správním orgánem stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu bylo zjištěno, že prvostupňový správní orgán obdržel dne 13.4.2015 oznámení Městské policie Šternberk, pro podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil nezjištěný řidič vozidla Audi A6, r.z. X tím, že dne 9.4.2015 ve 20:52 hodin ve Šternberku na ulici Olomoucká, ve směru na centrum, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když stacionárním silničním rychloměrem typu UnicamSPEED, výrobce CAMEA, byla vozidlu naměřena rychlost 69 km/h, po odečtu toleranční odchylky 66 km/h.

Po obdržení věci doložené záznamem o přestupku z radarového měření správní orgán I. stupně postupoval podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a vyzval provozovatele vozidla k zaplacení určené částky ve výši 600,-Kč. Výzva byla provozovateli vozidla doručena do datové schránky dne 14.4.2015. Současně s výzvou odvolatele mimo jiné poučil o možnosti sdělit údaje k totožnosti řidiče ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy, pokud by nebyla v této lhůtě uhrazena určená částka. Sdělením doručeného správnímu orgánu dne 22.4.2015 se uvedená společnost odkazuje na osobu blízkou (§ 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) s tím, že řidičem byl zaměstnanec společnosti. Současně se uvádí, že zaměstnanci používající služební vozidla jsou řádně proškoleni. Prvostupňový správní orgán na podkladě uvedeného věc přestupku odložil dne 22.4.2015. Dne 24.8.2015 správní orgán vydal příkaz o uložení pokuty za správní delikt, který byl provozovateli doručen dne 25.8.2015. Proti příkazu byl podán odpor, načež správní orgán pokračoval v řízení a sdělením ze dne 9.10.2015 vyrozuměl provozovatele o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí dne 2.11.2015. Dne 22.10.2015 správní orgán obdržel vyjádření provozovatele, v němž opětovně namítá skutečnosti obsažené ve svém sdělení ze dne 22.4.2015, tedy že vozidlo bylo řízeno některým ze zaměstnanců, kdy jmenovitě předkládá návrh na výslech těchto svědků. K uvedenému připojuje prohlášení jednotlivých zaměstnanců. Současně poukazuje na to, že měření bylo

provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a odkazuje se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2014, sp. zn. 9 As 185/2014. Dne 2.11.2015 správní orgán provedl důkazy bez přítomnosti provozovatele a následně vydal napadené rozhodnutí, které bylo provozovateli doručeno dne 20.11.2015. Proti rozhodnutí se provozovatel včasným podáním ze dne 30.11.2015 odvolal. Správní orgán I. stupně neshledal odvolání za důvodné a toto spolu se spisem předal odvolacímu správnímu orgánu.

Odvolatel namítá, že rozhodnutí spočívá na nesprávném skutkovém zjištění a nesprávném právním hodnocení celé situace. Provozovatel od samého počátku předkládá, že vozidlo svěřil svým zaměstnancům, přičemž využil svého práva ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nesdělil totožnost řidiče vozidla, s odkazem na osobu blízkou. Současně provádí jmenný výčet celkem 4 osob, kterým vozidlo svěřil. Zde se pak odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 2192/2001 Sb., zabývající se definicí osoby blízké ve vztahu k právnické osobě. Současně s tímto provozovatel poukazuje na to, že zajistil řádné proškolení všech zaměstnanců tak, aby k páčání protiprávního jednání při řízení svěřeného vozidla nedocházelo, k čemuž doložil potřebná prohlášení a navrhl jejich výslech, což však správní orgán odmítl.

Odvolatel současně namítá, že měření bylo provedeno v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Zde se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2014, sp. zn. 9 As 185/2014. Nejvyšší správní soud v obecné rovině připustil, aby instalaci a nastavení měřících zařízení prováděl externí subjekt (po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení), nikoli však za situace, kdy je tento subjekt současně hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení a průběhu přestupkového řízení. Pochybnosti o zákonnosti celého přestupkového řízení dále vzbuzovala široká míra participace pronajímatele na vedení přestupkového řízení a na vymáhání uložených pokut. S ohledem na to, že obviněný je přesvědčen o tom, že externí soukromý subjekt profituje na vybírání pokut přesně, jak hovoří samotný judikát, považuje provozovatel měření za nezákonné. Namítá, že správní orgán prvního stupně odmítl připojit ke správnímu spisu smlouvu o nájmu předmětného stacionárního měřícího zařízení. Věděl, že by byly zjištěny skutečnosti, na které se odvolává Nejvyšší správní soud a muselo by být jednoznačně prohlášeno, že měření je nezákonné. Z toho důvodu provozovatel odvolacímu správnímu orgánu zasílá danou smlouvu včetně dodatku. Z předmětné smlouvy vyplývá, že společnost M&T s.r.o. získává za nájem měřícího zařízení vedle nájmu též další odměnu, která se rovná částce 65,- Kč za každý zaznamenaný přestupek. Když uvážíme, že by bylo zaznamenáno jen tisíc přestupků za měsíc, tak to je vedle nájemného ještě 65.000,- Kč. Nejvyšší správní soud dle uvedeného judikátu říká, že takové měření je nezákonné. Je nezákonné, aby třetí osoba participovala na vybírání pokut, jak je tomu v případě společnosti M&T s.r.o. Z předmětné smlouvy vyplývá, že společnost M&T s.r.o. sice oficiálně neprovádí měření, nicméně činí všechny úkony, které de facto poukazují na to, že ve skutečnosti měření provádí tato rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno.

K odvolání provozovatel v kopii dokládá vyhotovení předmětné smlouvy označené jako „Smlouva o nájmu zařízení a o poskytování služeb s nájmem zařízení spojených“, uzavřená mezi společnostmi M&T s.r.o., se sídlem Štverákova 2779, 193 00 Praha 9, IČ: 27894452 (dále jen „pronajímatel“) a Město Šternberk, se sídlem Horní náměstí 16, 785 01 Šternberk, IČ: 00299529 (dále jen „nájemce“), dále jen „smluvní strany“. Podpis smlouvy je datován u podpisové doložky Města Šternberk ke dni 13.5.2014 a společnosti M&T s.r.o. ke dni 21.5.2014. A dále je k uvedené smlouvě v kopii dokládán „Dodatek č. 1“ datovaný ke dni 31.3.2015 (dále jen Smlouva).

Odvolací správní orgán nejprve přezkoumal formální náležitosti odvolání a shledal, že odvolání bylo podáno včas, neboť bylo podáno ve lhůtě patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí, je podáno oprávněnou osobou, neboť odvolatel (provozovatel) je účastníkem řízení.

Odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek a ve veřejném zájmu, kdy při svém rozhodování vycházel z předloženého odvolání a správního spisu.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a přešetření spisového materiálu odvolací správní orgán shledal napadené rozhodnutí za nezákonné.

K námitce, již odvolatel namítá nesprávné skutkové zjištění a nesprávné právní hodnocení, považuje odvolací správní orgán se prvně obecně vyjádřit k odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
- b) porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel

Jak je tedy z uvedeného zřejmé, předmětem porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo porušení rychlosti ve sledovaném úseku, jenž bylo zaznamenáno stacionárním radarem, bez způsobeného následku, jenž tak zakládá odpovědnost za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Tímto pak obecně byly naplněny podmínky odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla, když nebyly zjištěny ani uplatněny liberační důvody, jenž by tak provozovatele zbavovaly dané odpovědnosti.

Stejně tak nebyla zjištěna konkrétní osoba řidiče, jenž předmětné vozidlo v inkriminované době řídil. Ze strany provozovatele vozidla pak tato osoba nebyla jednoznačně označena. Provozovatel vozidla na podkladě zasláné výzvy k uhrazení určené částky správnímu orgánu I. stupně sdělil, že vozidlo bylo řízeno zaměstnancem společnosti, avšak využívá svého práva nesdělil tuto osobu, kterou považuje za osobu blízkou, s odkazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Až následně poté, co bylo zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt (doručení příkazu), přišel provozovatel s jmenným výčtem osob (zaměstnanců), kterým vozidlo svěřil a navrhl jejich výsledky. V této fázi řízení však již byla tato informace irelevantní k vedenému řízení, s odkazem na ust. § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu.

Dle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 cit. zákona.

Obecně lze říci, že účelem vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f a násl. zákona o silničním provozu, není zjišťování skutečného pachatele přestupků za nepřiměřených podmínek, které tak jdou nad rámec definované nezbytnosti úkonů správního orgánu vedoucích ke zjištění osoby přestupce. Tyto kroky pak nejsou zákonem blíže specifikovány a je jen na správním uvážení, v jakém rozsahu bude této nezbytnosti dosaženo. Jiný postup, který by šel nad rámec požadovaného, by byl zcela mimo účelnost a efektivnost zavedeného sankčního postihu za správní delikt provozovatele vozidla v případech, kdy tyto lze projednat v souladu se zákonem. Pakliže provozovatel vozidla nezná údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, nebo tyto údaje odmítá poskytnout úplně či jen částečně, je ve veřejném zájmu, aby tento v konečném důsledku byl postižen za spáchání správního deliktu podle zákona o silničním provozu.

Řešenou otázkou tak v posuzované věci je odvolatelem namítaná nezákonnost měření, a to s ohledem na § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. V této souvislosti se odvolatel odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2014, sp. zn. 9 As 185/2014. Zmiňovaný judikát se zabývá měřením rychlosti na základě nájemní smlouvy mezi obcí (Město Turnov) a soukromým subjektem (Czech Radar, a.s.). Odvolací správní orgán vědom si daného judikátu pak zkoumal podobnost judikovaného případu ve vazbě na nyní posuzovanou věc, kdy v tomto pak shledal nejen podobnost, ale též aplikovatelnost některých závěrů Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), jenž byly mimo jiné v odvolání

předkládány. V tomto ohledu odvolací správní orgán provedl hodnocení relevantních pasáží předmětné Smlouvy se stěžejními body zmiňovaného judikátu, jenž pro úplnost dále cituje, a dospěl k níže popsaným závěrům.

„[36] Pro posouzení sporu (zákonost provedeného měření) považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní, že veškerou instalaci, údržbu a servis stacionárních radarů (včetně jejich nastavení) má na starosti pronajímatel (společnost Czech Radar a.s.), tedy subjekt, který je dle čl. IX. nájemní smlouvy hmotně zainteresován na postihu řidičů za spáchané přestupky. Ze skutkového stavu je zřejmé, že subjekt, jehož obchodním zájmem je, aby bylo na uložených pokutách vybráno co nejvíce peněz, nastavuje a instaluje zařízení, která mají sloužit k prokázání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za jejichž spáchání jsou pokuty ukládány.“

K výše uvedenému závěru NSS shledal odvolací správní orgán podobnost v tom, že dle článku V odst. 2 písm. a) Smlouvy, jsou součástí dodávky mimo jiné též „- osazení staveb měřidly, včetně instalace hardwarového a softwarového vybavení pro přenos dat; - provoz, údržba a servis instalovaného hardwarového a softwarového vybavení (měřících zařízení) po celou dobu platnosti nájemní smlouvy.“, ve vazbě na článek IX odst. 2 Smlouvy, který hovoří o cenových a platebních podmínkách. Z uvedeného je zřejmé, že soukromý subjekt provádí stejné činnosti jako v případě řešeném NSS, kdy je též hmotně zainteresován na postihu řidičů za spáchané přestupky, protože mimo první položku, kterou je „...pevně stanovená konstantní měsíční výše nájmu dvou zařízení v průměrné výši 99 100 Kč (slovy devadesátdevěttisícjednostokorunčeských)“ bez DPH, získává též druhou položku, kterou je „Cena za jeden přestupek odeslaný Městskou policií Šternberk Městskému úřadu Šternberk, odboru dopravy a silničního hospodářství ke zpracování je ve výši 65 Kč (slovy šedesátpětkorunčeských)“, bez DPH. Zde je nutno podotknout, že druhá položka má být dle Smlouvy stanovena v závislosti na míře využití zařízení a s tím spojenými náklady na související služby na částku 65 Kč, kdy byla původně stanovena za „zaznamenaný přestupek“, což bylo posléze Dodatkem č. 1 změněno na „odeslaný přestupek“. Tímto se však uvedený důvod poněkud zpochybnil, protože se z nového znění dá dovodit, že už nebude podstatné kolik bylo fakticky provedeno měření, tedy v jaké míře došlo k využití měřících zařízení, ale kolik jich bylo fakticky oznámeno.

„[37] S ohledem na skutečnost, že stacionární radary měří rychlost automaticky při průjezdu vozidel, je jejich správné nastavení stěžejní. Tím, že toto nastavení prováděl soukromý subjekt hmotně zainteresovaný na výsledcích měření, došlo k porušení § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. Ač je totiž měření prováděno automaticky, měřicí přístroj kompletně instaluje a nastavuje pronajímatel, tedy dle § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu k měření nepřislušná osoba. Nic na tom nemění ani to, že umístění stacionárních radarů určila městská policie, která je také oprávněna stanovit dobu, kdy bude zařízení v provozu, a rozhoduje o nastavení tolerance zařízení. Co se týče nastavování tolerance zařízení, je nutné rovněž poukázat na to, že ač městská policie rozhoduje o tom, jaká tato tolerance bude, je to opět pronajímatel (resp. jeho zaměstnanec), kdo fakticky provede nastavení této tolerance v měřícím zařízení.“

K výše uvedenému závěru NSS shledal odvolací správní orgán podobnost opětovně v již zmíněném článku V odst. 2 písm. a) Smlouvy, a dále v článku V odst. 4 Smlouvy, ve kterém je uvedeno, že *„Město Šternberk si vyhrazuje právo na rozhodnutí o nastavení mezní hodnoty rychlosti projíždějícího vozidla, při jejímž překročení Zařízení pořídí záznam. Město Šternberk je tak oprávněno kdykoliv změnit nastavenou mezní hodnotu rychlosti projíždějícího vozidla, a to formou písemné výzvy ke změně mezní hodnoty rychlosti projíždějícího vozidla. Společnost M&T s.r.o. je povinna změnit hodnotu rychlosti projíždějícího vozidla zařízení nejpozději do 10 (deseti) pracovních dnů od doručení výzvy. Společnost M&T s.r.o. není oprávněna z vlastního rozhodnutí provést změnu mezní hodnoty rychlosti projíždějícího vozidla“*. Z uvedeného je tak opětovně zřejmá podobnost v tom, že Město Šternberk sice rozhoduje o tom, jaká bude tolerance v měřicím zařízení, je to však opět soukromý subjekt, který toto nové nastavení fakticky provede.

„[38] Z výše uvedených závěrů není možné dovozovat, že obecně instalaci a nastavení měřícího přístroje musí nutně provádět zaměstnanec městské policie. Po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. Nelze však připustit, aby byl tento subjekt současně hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení.“ V tomto ohledu se odvolací správní orgán odkazuje již na výše uvedené.

„[39] Další pochybnosti o zákonnosti celého přestupkového řízení vzbuzuje široká míra participace pronajímatele na vedení přestupkového řízení a na vymáhání uložených pokut. Jak vyplývá z čl. VI. odst. 1 nájemní smlouvy, pronajímatel poskytuje mj. podporu přestupkového a správního řízení (např. generováním příslušných dokumentů, podporou korespondence s provozovatelem vozidla a případným pachatelem přestupku, podporou sankčního postupu a vymáhání pokut), právní poradenství související s vyřizováním přestupkové agendy, komplexní vymáhání pohledávek u pachatelů přestupků, kteří neuhradili řádně a včas uložené pokuty, a administrativně právní pomoc při zpracování přestupků.“

Uvedený bod sice zcela nedopadá na projednávaný případ, protože v případě projednávaném NSS soukromý subjekt opravdu prováděl široké spektrum různých činností, které mu nepříslušely, což v případě Města Šternberka nenastalo, avšak i zde byly shledány jisté podobnosti, jako například ustanovení smlouvy o připravenosti soukromého subjektu zajistit bezplatné vymáhání udělených pokut, viz článek VIII odst. 5 Smlouvy. Jako zcela evidentní participaci na prováděném měření pak odvolací správní orgán vnímá právo soukromého subjektu uvedené v odst. 4 článku VI Smlouvy, dle kterého *„Parametry nastavení určuje město Šternberk. Pokud město Šternberk nedodá adekvátní parametry ani na výslovnou výzvu společnosti M&T s.r.o., je společnost M&T s.r.o. oprávněna nastavit parametry sama s ohledem na účel použití, pro který je zařízení určeno.“* Z uvedeného ujednání lze dovodit, že v případě hypotetické nečinnosti města Šternberka, má soukromý subjekt „volné ruce“ při nastavení parametrů měření, jako např. nastavení mezní hodnoty rychlosti projíždějícího vozidla, při jejímž překročení zařízení pořídí záznam, což odvolací správní orgán vnímá jako zcela nepřipustné.

„[40] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že není rozhodné, zda je zařízení pro měření rychlosti ve vlastnictví obce nebo zda je pronajato od soukromého subjektu. S tímto závěrem lze souhlasit, v projednávané věci však nejde o pouhý pronájem měřicího zařízení, ale o širokou míru participace na výkonu státní moci subjektem, jehož zájmem je, aby byly uloženy a vymoženy co nejvyšší pokuty. Takto nastavený systém nepochybně vede k obcházení zákona a k nepřipustnému přenosu výkonu veřejné správy na soukromý subjekt. Z napadeného rozsudku je také zcela zjevné, že krajský soud nevycházel pouze z ceny nájmu, jak se snaží dovodit stěžovatel, nýbrž z práv a povinností smluvních stran nájemní smlouvy, a to v souvislosti s cenou nájmu, ze které je hmotná zainteresovanost pronajímatele na výsledcích měření zcela zjevná.“

Odvolací správní orgán vědom si toho, že v případě projednávaném NSS se opravdu jednalo o tzv. širokou míru participace, která není v uvedeném případě tak závažná, přesto má s ohledem na výše uvedené (a to zejména ve vazbě na citované body 36 a 37 rozsudku NSS) za to, že i v tomto případě vyvstávají jisté pochybnosti o zákonnosti pořízeného důkazu, což ve smyslu zásady „in dubio pro reo“ musí jít jen ve prospěch účastníka řízení.

Uvedené odvolací správní orgán uzavírá s tím, že napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci vycházelo z výsledků měření – důkazů, na jejichž opatření se podílel na věci zainteresovaný soukromý subjekt, a proto jde o důkazy, které nebyly získány v souladu s právními předpisy. Nebylo je tudíž možno v přestupkovém řízení či následně v řízení o uložení pokuty za správní delikt provozovatele vozidla, potažmo v řízení sankční povahy obecně, použít. Proto odvolacímu správnímu orgánu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, ve smyslu ust. § 90 odst. 4 správního řádu.

P o u č e n í :

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Ing. Ladislav Růžička
vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství

Rozdělovník:

1 x E.

1 x Městský úřad Šternberk

1 x spis